

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **T. N. P.**, zastoupený Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 2. 2018, čj. MV-6615-5/SO-2018, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 9. 4. 2019, čj. 59 A 34/2018-60,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím změnila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 7. 10. 2017, čj. OAM-643-27/ZR-2016, jímž správní orgán I. stupně dle § 77 odst. 2 písm. a) a f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušil platnost povolení k trvalému pobytu žalobce. Současně žalobci stanovil lhůtu k vycestování v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí, nejpozději 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Žalovaná rozhodnutí změnila tak, že lhůtu k vycestování stanovila v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Ve zbytku napadené rozhodnutí potvrdila. S ohledem na rozhodnutí trestních soudů správní orgány dospěly k závěru, že se žalobce svým jednáním opakovaně dopustil závažného narušení veřejného pořádku, resp. byl

pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.

[2] Rozhodnutí žalované napadl žalobce u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci (dále „krajský soud“). Nesouhlasil se způsobem, jakým žalovaná vypořádala jeho námitky proti posouzení otázky narušení veřejného pořádku a přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Otázku narušení veřejného pořádku žalovaná hodnotila pouze na základě jeho dřívějšího trestního odsouzení. To samo však bez dalšího není závažným porušením veřejného pořádku a správní orgány se měly zabývat individuálními okolnostmi trestné činnosti. Vedle toho poukázal na to, že sám pečuje o nezletilou dceru. Správní orgány však relevantní skutečnosti pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí ponechaly stranou a nezjišťovaly je.

[3] Krajský soud žalobu rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. Dospěl k závěru, že žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav a vypořádal se s námitkami žalobce. Správní orgány se zabývaly konkrétní povahou trestné činnosti, popsaly její charakter, množství útoků, konstatovaly recidivu žalobce a zjevný nedostatek respektu k právním předpisům. Krajský soud se s jejich hodnocením ztotožnil a dodal, že závažnost trestného jednání v průběhu času dokonce gradovala. Odsouzení žalobce k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za úmyslný trestný čin je samo o sobě důvodem pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Vedle toho je naplněn i důvod podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců spočívající v opakovaném závažném narušení veřejného pořádku. Žalobce se k trestné činnosti uchýloval opakovaně. Od roku 2006, kdy mu byl povolen trvalý pobyt, byl čtyřikrát odsouzený za spáchání trestného činu, z toho dvakrát v roce 2015. Pokud jde o posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života, žalobce v průběhu správního řízení mnoho tvrzení nepřinesl a omezil se na sdělení, že má na území ČR dceru a bratra. Teprve v doplnění odvolání uvedl, že ukončil soužití s vietnamskou partnerkou, sdílí domácnost s dcerou, bratrem a jeho rodinou a rodina je pevně semknutá. Jiné vazby žalobce netvrdil. Správní orgány měly rodinné vazby žalobce za zjištěné a nepochybovaly o nich. Jejich další prokazování se jeví jako nadbytečné v situaci, kdy jediným důkazním návrhem zůstal výslech žalobce samotného. Správním orgánům tak nelze vytýkat nedostatečně zjištěný skutkový stav. Ani v žalobě žalobce netvrdil žádné další vazby na území ČR a nenamítal, co konkrétně by v tomto směru měly správní orgány více zjišťovat a jaké skutečnosti opomenuly. Soud ve shodě s žalovanou vnímá citelnost zásahu rozhodnutí do rodinného života žalobce, ale s ohledem na povahu, četnost a závažnost trestné činnosti rozhodnutí není nepřiměřené.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. Namítá, že je napadený rozsudek nezákonný, nepřezkoumatelný a správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav. Krajský soud zcela ignoroval stěžovatelem namítané skutečnosti a soustředil se výhradně na odkazy směrem k žalobou napadenému rozhodnutí žalovaného. Krajský soud se přezkoumatelně nevypořádal s námitkou proti závěru o nebezpečnosti stěžovatele pro veřejný pořádek a neuvedl, proč považuje žalobní námitku

pokračování

za vyvrácenou (k tomu stěžovatel odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2007, čj. 3 As 60/2006-46).

[5] Dále se stěžovatel domnívá, že hrozba nebezpečí pro veřejný pořádek nebyla dostatečně individualizována. Stěžovatel trvá na tom, že zákon vyžaduje pro rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu mnohem významnější pochybení, tedy opakovanou činnost. Nestačí jediné porušení zákona a krajský soud vyšel pouze ze skutečnosti, že stěžovatel byl v minulosti odsouzen za spáchání trestného činu, což není dostatečné. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010-151, musí být hrozba narušení veřejného pořádku skutečná, aktuální a dostatečně závažná. Správní orgány však na zjištění podstatných okolností života stěžovatele rezignovaly. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2013, čj. 5 As 73/2011-146, je třeba zohlednit, kdy k trestné činnosti došlo, dobu uplynulou od spáchání a zda cizinec od té doby vedl řádný život. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, čj. 1 As 175/2012-34, není závažným narušením veřejného pořádku jakékoliv protiprávní jednání cizince. Vzhledem k jedinému odsouzení není možné, aby se jednalo o opakované narušení veřejného pořádku. Správní orgány se vůbec nezabývaly rolí stěžovatele v případě, společenskou nebezpečností jeho jednání, tím, jak se stěžovatel v průběhu řízení projevoval a dobou uplynulou od spáchání trestného činu.

[6] Dostatečně nebyla posouzena ani otázka přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele. Stěžovatel má veškeré zázemí na území ČR, na území země původu zázemí postrádá. Pobývá ve společné domácnosti s partnerkou a nezletilým potomkem. Odkázal na kritéria posuzování přiměřenosti vymezená v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, čj. 8 As 68/2012-39, dle kterého současně může za určitých okolností i samotné zrušení povolení k pobytu svými důsledky představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Stěžovatel na území ČR žije dlouhou dobu, od posledního provinění utekla značná doba, žije řádným životem a má pevné zázemí. Soud se podle něj námitkou nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí nezabýval z důvodu, že ji vznesl po uplynutí žalobní lhůty. K této otázce by však měly správní orgány přihlížet z úřední povinnosti. Skutečnosti relevantní pro posouzení přiměřenosti byly ponechány stranou a nebyly učiněny ani žádné kroky k jejich zjištění.

[7] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl. Plně se ztotožnila se závěry krajského soudu. Odkázala na odůvodnění napadeného rozsudku a na své rozhodnutí.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v mezích rozsahu kasační stížnosti a v ní uplatněných důvodů. *Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).*

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Stěžovatel kasační stížnost podal z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. a uplatnil kasační námitky, v nichž zpochybňuje, že svým jednáním opakovaně závažným

způsobem narušil veřejný pořádek a brojí proti posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí žalovaného do soukromého a rodinného života.

[11] Relevantní právní úpravu pro nyní posuzovanou věc představuje § 77 odst. 2 písm. a) a f) zákona o pobytu cizinců, dle kterého „*ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu*“ nebo „*byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce do 3 let včetně*“, a to v obou případech „*za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.*“

[12] Nejvyšší správní soud přistoupil nejprve k posouzení namítané nepřezkoumatelnosti, neboť teprve v situaci, kdy je napadený rozsudek přezkoumatelný, se lze zabývat námitkami směřujícími proti věcnému posouzení. Dle konstantní judikatury se za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny žalobní námitky; dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci účastníka řízení soud považoval za nedůvodnou a proč žalobní námitky považoval za liché, mylné či vyvrácené, rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jak byla naplněna zákonná kritéria, případně by nepřezkoumatelnost rozhodnutí byla dána tehdy, pokud by z rozhodnutí nebylo zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč (viz např. rozsudky ze dne 28. 8. 2007, čj. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, čj. 7 As 10/2005- 298, č. 1119/2007 Sb. NSS, ze dne 11. 8. 2004, čj. 5 A 48/2001-47, č. 386/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 17. 9. 2003, čj. 5 A 156/2002-25, č. 81/2004 Sb. NSS).

[13] Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-76, č. 1566/2008 Sb. NSS). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, čj. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, čj. 2 As 337/2016-64).

[14] Nejvyšší správní soud předně nepřisvědčil argumentaci stěžovatele, dle něhož se krajský soud nezabýval námitkou zpochybňující jeho společenskou nebezpečnost. Krajský soud nejprve v bodech 17. a 18. napadeného rozsudku srozumitelně vyložil, na základě jakých důvodů má za naplněné podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu a výslovně reagoval na stěžovatelovu námitku argumentací založenou na četnosti jeho trestné činnosti a postupné gradaci její společenské nebezpečnosti. Následně se touto otázkou zabýval také v rámci poměřování nebezpečnosti stěžovatele a dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, které provedl zejm. v bodech 28. a 29. napadeného rozsudku. Stejně tak se krajský soud v bodech 19. až 25. napadeného rozsudku podrobně zabýval i okolnostmi stěžovatelova soukromého a rodinného života, které, jak

pokračování

bylo výše uvedeno, následně poměřoval ve vztahu k nebezpečnosti stěžovatele. Krajský soud se také přezkoumatelně zabýval námitkou, dle níž správní orgány dostatečně nezjistily skutečnosti rozhodné pro posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí a vysvětlil, z jakého důvodu by bylo provádění důkazu výsledkem stěžovatele nadbytečné. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se krajský soud s námitkami stěžovatele řádně vypořádal. Skutečnost, že stěžovatel nesouhlasí s právními závěry napadeného rozsudku krajského soudu, ještě bez dalšího neznamena, že je takový rozsudek nepřezkoumatelný.

[15] Pouze na okraj Nejvyšší správní soud dodává, že kasační argumentace, dle níž se krajský soud nezabýval žalobní námitkou nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí z důvodu koncentrace řízení před krajským soudem, se zcela míjí s rozhodovacími důvody nyní napadeného rozsudku, v němž krajský soud uvedený závěr neučinil. Tato kasační námitka tak svědčí spíše o určité šablonovitosti kasační stížnosti, v níž zástupce stěžovatele dle všeho použil argumentaci uplatněnou i v jiných řízeních bez ohledu na konkrétní okolnosti dané věci.

[16] Jde-li o námitku zpochybňující naplnění podmínky opakovaného závažného narušení veřejného pořádku, nelze přehlédnout, že stěžovatel jí brojí proti závěru o důvodnosti zrušení trvalého pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Zcela však pomíjí, že důvodem pro zrušení jeho trvalého pobytu bylo také naplnění podmínek podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání dvou let za úmyslnou trestnou činnost. Stěžovatel nyní v kasační stížnosti nerozporuje závěr krajského soudu, dle kterého „i v případě eventuálního nedostatku důvodu podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců by byl dán, v případě zachování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, jiný důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu dle písm. f)“.

[17] S rozhodovacími důvody napadeného rozsudku se však v posledku rozchází i část kasační argumentace týkající se naplnění § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Krajský soud předně nevyšel z jediného stěžovatelova porušení zákona, resp. trestního odsouzení, jak uvádí stěžovatel, ale zdůraznil, že stěžovatel byl v minulosti odsouzen vícekrát a závažnost jeho trestné činnosti gradovala. Stěžovatel byl odsouzen trestními příkazy Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 15. 11. 2015, sp. zn. 2 T 121/2015, Okresního soudu v Nymburce ze dne 9. 11. 2010, sp. zn. 4 T 199/2010 a Okresního soudu v Ostravě ze dne 14. 4. 2007, sp. zn. 10 T 76/2007, a to za spáchání trestného činu padělání a pozměňování veřejné listiny, který stěžovatel spáchal tak, že poté, co byl přistižen při krádeži, se Policii ČR prokázal padělanými doklady. Dále se dopustil trestného činu krádeže 51 lahví destilátů v celkové hodnotě 7 344 Kč a trestného činu krádeže oděvů v celkové hodnotě 38 195 Kč. Trestná činnost stěžovatele vygradovala spácháním trestných činů porušování domovní svobody, omezování osobní svobody, vydírání, za které byl odsouzen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 8. 10. 2015, sp. zn. 52 T 69/2015, k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Uvedených trestných činů se měl dopustit ve spolupachatelství se dvěma dalšími osobami (mj. i matkou stěžovatelova dítěte) tak, že donutili pod pohrůžkou násilí jednu z poškozených osob (chůvu)odemknout dveře bytu, kam neoprávněně vnikli a spoutali kovovými pouty další poškozenou (obyvatelku bytu), jež byla v té době v pokročilém stadiu těhotenství, a které přelepili ústa lepicí páskou, jeden z pachatelů ji udeřil otevřenou dlaní do obličeje a způsobil jí drobné

poranění. Bezprostředně poté poškozenou obyvatelku bytu, jejího tříletého syna a poškozenou chůvu donutili nastoupit do auta, kterým tyto osoby odvezli do lesoparku, kde poškozenou obyvatelku bytu donutili k sepsání směnky na částku 45 000 EUR a následně přinutili i chůvu, aby směnku podepsala jako svědek a dále jí pohrozili, že pokud bude ve věci svědčit na policii, tak „*si ji ten černoš* (spolupachatel stěžovatele – pozn. NSS) *najde*“, poté je opět naložili do automobilu a odvezli zpět. Krajský soud v reakci na žalobní argumentaci stěžovatele vyložil, proč považuje hrozbu narušení veřejného pořádku za skutečnou, aktuální a dostatečně závažnou ve smyslu výše citovaného a stěžovatelem odkazovaného rozsudku sp. zn. 3 As 4/2010. Pokud stěžovatel nyní opakovaně hovoří o jediném odsouzení, svědčí to opět spíše o šablonovitém zpracování podané kasační stížnosti, která nereflektuje konkrétní skutkové okolnosti posuzované věci a podstatu odůvodnění napadeného rozsudku.

[18] Částí argumentace stěžovatel směřuje proti nedostatečnému posouzení některých dílčích otázek pojících se k povaze trestné činnosti ze strany správních orgánů. Předmětem řízení o kasační stížnosti je však přezkum rozsudku krajského soudu a uvedení kasačních námitek není možné nahradit pouhým zopakováním či parafrází námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřují proti jiným rozhodnutím, než která jsou předmětem přezkumu Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, čj. 8 Afs 106/2006-58). Krajský soud se podstatnými aspekty stěžovatelem páchané trestné činnosti konkrétně zabýval. Poukázal na její úmyslný charakter, konkrétní průběh a povahu, recidivu a vyjádřil se také k otázce vlivu plynutí času od posledního odsouzení. V situaci, kdy stěžovatel v žalobě nevzněl žádnou konkrétní argumentaci ohledně posouzení jeho role v trestné činnosti, společenské škodlivosti jednání, chování stěžovatele v průběhu řízení nebo doby uplynulé od spáchání trestného činu, považuje Nejvyšší správní soud za dostačující, pokud krajský soud v podrobnostech při posouzení povahy trestné činnosti zčásti odkázal na závěry uvedené ve správních rozhodnutích, s nimiž se ztotožnil. Jelikož stěžovatel ani nyní v kasační stížnosti nepředložil žádnou konkrétnější argumentaci, ve které by přestřel, proč jím páchanou trestnou činnost nepovažuje za natolik závažnou, má Nejvyšší správní soud za dostačující na tomto místě rovněž konstatovat, že se v posouzení dané otázky shoduje s krajským soudem a na jeho odůvodnění odkazuje.

[19] Následně se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou směřující proti posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele. Kritéria, která je třeba v rámci tohoto posouzení zohlednit, jsou demonstrativně uvedena v § 174a zákona o pobytu cizinců. Jak ovšem vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, postačuje, pokud se správní orgány výslovně zabývají pouze těmi kritérii, k nimž se pojí skutečnosti uváděné cizincem či skutečnosti jednoznačně vyplývající z obsahu správního spisu (viz rozsudky ze dne 26. 2. 2014, čj. 8 As 109/2013-34, a ze dne 8. 6. 2017, čj. 9 Azs 60/2017-37).

[20] Jak přehledně shrnul v napadeném rozsudku již krajský soud (a stěžovatel proti těmto skutečnostem nic nenamítá), správní orgány vyšly z toho, že stěžovatel je na území ČR zakotven dlouhodobě a povolení k trvalému pobytu mu bylo uděleno již 26. 4. 2006. Z výpisu z cizineckého informačního systému plyne, že stěžovatel na území ČR pobýval od r. 2004. Dobu, která uplynula od spáchání trestné činnosti, správní orgány zjevně

pokračování

reflektovaly, popsaly, kdy k jakému jednání došlo a kdy za něj byl stěžovatel odsouzen. Vzhledem k postupnému opakování trestné činnosti logicky neměly za to, že se stěžovatel uplynutím doby napravil, dospěly naopak k závěru o hrozícím opakování trestné činnosti. Správní orgány uzavřely, že rozhodnutím o zrušení povolení k trvalému pobytu dojde k zásahu do rodinných poměrů stěžovatele, který bude logicky spočívat v tom, že se buď rodina stěžovatele přesune se stěžovatelem mimo území ČR, nebo s ním bude v omezenějším kontaktu. Tento zásah lze jako nejintenzivnější vnímat ve vztahu stěžovatele a jeho dcery, jejíž věk byl správním orgánům mj. z cizineckého informačního systému zřejmý. Při pobytové kontrole bylo zjištěno, že dcera stěžovatele měla v září 2016 zahájit školní docházku a že je o ní ze strany rodiny bratra stěžovatele postaráno i v případě nepřítomnosti stěžovatele. Podle krajského soudu je pravda, že stěžovateli nic nebrání požádat si o nižší formu pobytového oprávnění, je však třeba doplnit, že získání takového oprávnění patrně bude pro stěžovatele vzhledem k jeho trestní minulosti alespoň dočasně problematické. Správní orgány nicméně nepřehlédly, že k zásahu do rodinného života stěžovatele dojde. Vzhledem k věku stěžovatele a délce jeho pobytu v ČR bylo možno vycházet z toho, že stěžovatel patrně nemá intenzivních vazeb ve Vietnamu, nicméně tamější prostředí a jazyk jsou mu známy. Krajský soud poukázal též na to, že správní orgány bezpochyby vnímaly i to, že jedním z trestných činů spáchaných stěžovatelem bylo i padělání a pozměňování veřejné listiny – cestovního dokladu, jímž se stěžovatel dopustil mj. porušení práva na úseku pobytu cizinců. Věk stěžovatele byl správním orgánům zřejmý a ke svému zdravotnímu stavu stěžovatel ničeho neuvedl, správní orgány proto oprávněně vycházely z toho, že jeho zdravotní stav odpovídá běžnému zdravotnímu stavu muže ve středním věku, který nebrání zrušení povolení k trvalému pobytu a případnému vycestování. Nejvyšší správní soud k tomu pouze doplňuje, že žalovaný poukázal na to, že se stěžovatel od posledního trestního odsouzení nacházel ve výkonu trestu odnětí svobody, kde si nemohl vytvořit hodnotné vazby na území ČR a k době strávené ve vězení nelze přihlížet v jeho prospěch ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.

[21] Jak správně podotkl krajský soud, stěžovatel v průběhu správního řízení o svém soukromém a rodinném životě mnoho skutečností neuvedl. Z jeho tvrzení vyplývá pouze to, že má na území ČR nezletilou dceru a bratra s rodinou, který se o dceru stěžovatele staral v době, kdy stěžovatel vykonával trest odnětí svobody. V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně uvedl, že s partnerkou (matkou stěžovatelovy dcery) již nežije a společnou domácnost sdílí s bratrovou rodinou. S tímto dřívějším tvrzením je rozporná argumentace uplatněná nyní v kasační stížnosti, v níž tvrdí, že ve společné domácnosti pobývá s partnerkou a nezletilou dcerou. Pokud by se mělo jednat o novou rodinnou situaci, Nejvyšší správní soud by k ní nemohl přihlížet, jelikož soudy ve správním soudnictví v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žádné další skutečnosti stěžovatel netvrdil. Z důkazů navrhoval provedení účastnického výslechu, a to „*k posouzení otázky narušení veřejného pořádku a přiměřenosti rozhodnutí*“. Důkaz výslechem účastníků je však důkazem toliko podpůrné povahy, jehož provedení je na místě především tam, kde dokazovanou skutečnost nelze prokázat jinak. Bylo na stěžovateli, aby tvrdil, jaké konkrétní skutečnosti mají být jeho výslechem prokázány a proč je nelze prokázat jinými důkazními prostředky. Vzhledem k tomu, že tomuto požadavku stěžovatel nedostál a z jeho návrhu neplyne, jaký význam přesahující rámec prostých tvrzení uplatnitelných v písemném podání by

provedení navrženého důkazu mělo mít a k prokázání jakého konkrétního zásahu by mělo směřovat, nelze krajskému soudu a správním orgánům vytýkat, že tomuto důkaznímu návrhu shodně nevyhověly (obdobně viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2020, čj. 1 Azs 145/2020-32). Pokud jde o další stěžovatelovy důkazní návrhy z řízení před krajským soudem (rodný list dcery, fotografie stěžovatele s dcerou a potvrzení o zajištění ubytování), tyto nebyly provedeny, jelikož se týkaly skutečností mezi účastníky nesporných a ani krajský soud je nijak nezpochybňoval. Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje s jeho závěrem, že by jejich provádění bylo nadbytečné.

[22] Měl-li stěžovatel za to, že v jeho případě jsou výjimečné okolnosti, které by vedly až k nezákonnosti rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, bylo na něm, aby je uvedl. Teprve pokud by tak učinil, by bylo možné správním orgánům důvodně vytýkat, že k nim měly přihlédnout nebo, že ohledně těchto tvrzení nedostatečně zjistily skutkový stav věci. To se však v projednávané věci nestalo. Nejvyšší správní soud tak zejm. s ohledem na pasivitu stěžovatele dospěl k závěru, že rozsah zjištěných skutečností a jejich následné poměření s hrozbou plynoucí z dalšího pobytu stěžovatele na území ČR provedly správní orgány, resp. následně krajský soud dostatečně, a to i ve smyslu stěžovatelem výše odkazovaného rozsudku zdejšího soudu sp. zn. 8 As 68/2012. Krajský soud v nyní napadeném rozsudku nepopřel, že zrušení povolení k trvalému pobytu skutečně zasáhne do soukromého a rodinného života stěžovatele, ale ve shodě se správními orgány přesvědčivě vyložil, proč považuje správní rozhodnutí za přiměřené a Nejvyšší správní soud se s jeho závěry přes uplatněnou kasační argumentaci plně ztotožňuje.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené shledal stěžovatelem uplatněné námitky nedůvodnými, a kasační stížnost proto dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[24] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Žalované, která měla ve věci úspěch, nevznikly náklady přesahující rámec nákladů její běžné úřední činnosti, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. srpna 2020

Milan Podhrázký
předseda senátu